

VII.

Betænkning

i

Sagen angaaende Udkast til Lov, der stadfæster den foreløbige Lov af 29de Juli 1850 angaaende den Bestyrelserne over Tugt- og Forbedringshusene i Danmark tilkommende Straffemyndighed,

afgivet af Folkethingets Udvalg.

For at kunne opnaae den Gensformighed i Ordningen af de forskjellige Strafanstalter, som det er anseet ønskeligt at tilvejebringe, maa Udvalget ansee det nødvendigt, at den Anstaltens Bestyrelse tillagte Straffemyndighed undergives den samme Begrænsning. De tidligere gjældende Regler i saa Henseende vare imidlertid ikke lidet forskjellige for de forskjellige Strafanstalter, og ligesom Udvalget derfor formener, at det maatte ansees nødvendigt, at en ny Lov om dette Forhold udkom, saaledes troer Udvalget ogsaa, at der i den Omstændighed, at Strafanstaltens Bestyrelse ved den i Finantsloven for indværende Aar tagne Bestemmelse er omordnet, har været Føie for Regjeringen til at ordne dette Forhold ved en foreløbig Lov, og det saameget mere som det efter dette Forholds særegne Beskaffenhed maa ansees sær ønskeligt, at Bestyrelsernes Straffemyndighed er hjemlet ved tydelige og bestemte Love og ikke skal søge sin Begrundelse i andre Lovbestemmers Analogi. I det Udvalget derfor maa tilraade Thinget at vedtage en Lov, hvorved dette Forhold ordnes paa en overensstemmende Maade for de den civile Bestyrelse underlagte Strafanstalter, og Udvalget ved den foretagne Overveelse er kommet til den Erkendelse, at Begrænsningen af Bestyrelsernes Straffemyndighed fornemmeligen maa søges i Straffens Størrelse, har Udvalget ikke fundet, at der er tilstrækkelig Anledning til at foretage væsentlige Forandringer i de i den foreløbige Lov af 29de Juli d. A. indeholdte Bestemmelser. Men da Udvalget antager, at det næppe er den rette Form for en endelig Lov, som ikke indskrænker sig til at stadfæste en allerede gennemført Foranstaltning, men som er bestemt til fremtidig at gjælde, — at den kun udtaler en Stadfæstelse af den

tidligere udfomne foreløbige Lov, maa vi, idet vi formene, at den endelige Lov i et saadant Tilfælde bør indeholde selve de enkelte Bestemmelser, som fremtidig skulle gjælde, indstille, at Loven affattes overensstemmende med den foreløbige Lov, dog med de Forandringer, som vi, under Henvisning til dennes enkelte §§, herefter skulle foreslaae.

ad § 1 c

Da det neppe kan være tilstgjet, at Straf af Fængsel paa Bånd og Brød skulde kunne anvendes under andre Betingelser, end det ved Frdn. 8. Juni 1816 og Pl. 23. Mai 1840 er tilladt, nemlig paa Personer over 18 Aar og under 60 Aar, maa vi ansee det rigtigst, at der i Loven optages en Henvisning til disse Lovbestemmelser, og Ordene „med Lovbrevet Mellemsfrist“ ville derved blive oversflødige. Det indstilles derfor, at sidste Deel af Litra c fra Ordene „der med ic.“ affattes saaledes:

„der affones i eensomt Fængsel, dog under Sagtagelse af Bestemmelserne i Frd. 8de Juni 1816 og Pl. 23de Mai 1840“.

ad § 1 litr. d.

Udvalgets Fleertal har vel ikke været uden Betænkelse med Hensyn til den her fastsatte yderste Grænse af den her omhandlede Straffearart, men ligesom den her fastsatte Straffetid af 6 Maaneder er mere indskrænket end den, som det tidligere i en enkelt Strafanstalt var indrømmet Bestyrelsen at idømme saaledes har Udvalgets Fleertal ei heller fundet, at der er tilstrækkelig Føie til at indskrænke den yderste Grænse for Straffetiden, naar der kun foretages en saadan Forandring i denne Bestemmelse, at Berøvelsen af Arbejde ikke uafbrudt kan finde Sted, uden for en vis kortere Tid, i hvilken Henseende Udvalget troer at burde foreslaae en Tid af i det Høiest 4 Uger, og kun gjentages efter en Mellemsfrist af i det Mindste 1 Uge. Vi indstille derfor: at sidste Deel af litr. d. efter Ordene „efter Omstændighederne uden“ affattes saaledes: „Tilladelse til at anvende den ved Overarbejde erhvervede Fortjeneste til andre eller flere Føbe midler end de reglementerede eller uden Arbejde, dog dette Sidste ikke i længere Tid end Gangen end i det Høiest 4 Uger og med en Mellemsfrist af i det Mindste 1 Uge.“